Îndelunga răbdare

Vom încerca să studiem împreună Roada Duhului, care, după cum am menționat anterior, cuprinde nouă aspecte sau calități. Imaginați-vă că suntem în clasa a 8-a și avem nouă manuale de studiu. Este esențial să cunoaștem numele fiecărui manual sau a fiecărei materii. Ar fi problematic dacă, fiind în clasa a 8-a, nu am ști ce materii studiem, nu-i așa? Ce ar însemna dacă un elev de clasa a 8-a nu ar ști ce materii are la școală? Ar indica oare o lipsă de interes pentru educație? Este grav dacă nu știi că ai cursuri de limba română, matematică, geografie, istorie, chimie, fizică și alte discipline?

Tot așa în viața de credință este important să ne evaluăm cunoștințele cu privire la cele nouă aspecte ale Roadei Duhului. Poate unii dintre noi vom descoperi că nu le cunoaștem sau le știm doar vag. Dacă ni le amintim cu dificultate, aceasta ne arată interesul pentru roada finală a lucrării Duhului cu noi. Este vital să le cunoaștem, nu-i așa?

Nu este suficient doar să știi numele lor, ci trebuie să cunoști și să înțelegi conținutul fiecărei materii. Apoi, este necesar să învățăm cu adevărat din ele. Vom studia împreună una dintre aceste nouă materii, încercând, cu ajutorul Domnului, să le abordăm pe fiecare în parte, etapizat.

Să reflectăm la motivul pentru care ne întoarcem la Dumnezeu și cum ne folosim timpul. Gândiți-vă la un elev care nu are interes pentru o materie: ce rezultate va obține? Știm răspunsul: va rămâne repetent și, dacă continuă să fie repetent, în cele din urmă ar putea fi chiar exmatriculat.

La fel stau lucrurile și cu noi. Avem o viață de ucenicie, intrând în școala cu Domnul Isus pentru a ajunge la desăvârșire. Ucenicul desăvârșit trebuie să ajungă asemenea învățătorului său, iar studiul Cuvântului lui Dumnezeu este esențial în acest proces.

O materie este ”îndelunga răbdare”. În câte locuri scrie în Biblie despre îndelungă răbdare? Ce învață Domnul Isus despre îndelungă răbdare? Cum a practicat Domnul Isus îndelunga răbdare? Aceste întrebări sunt foarte importante, deoarece El este Învățătorul nostru în școala de ucenici.

Nu doar învățăm, ci și practicăm, observând cum Învățătorul nostru practică și încercând să ne aliniem la exemplul Său. Să căutăm să găsim în Cuvântul lui Dumnezeu referințe despre răbdare și ce ne învață Domnul Isus despre aceasta. Apoi, să explorăm ce model ne oferă Domnul Isus pentru a cultiva îndelungă răbdare și cum trebuie să aplicăm aceste învățături în practică.

Este esențial să înțelegem importanța școlii lui Hristos și să studiem fiecare aspect pentru a deveni asemenea învățătorului nostru. Domnul Isus este chipul lui Dumnezeu, iar dacă dorim să înțelegem cum este Dumnezeu, în special în privința îndelungii răbdări, trebuie să începem prin a cunoaște cum este Învățătorul nostru.

Vom deschide cartea Exodului pentru a citi despre caracterul lui Dumnezeu și a vedea dacă El este un Dumnezeu răbdător. În Exodul 34, Dumnezeu se revelează lui Moise și îi arată frumusețea caracterului Său, citim de la versetul 5: „Domnul s-a coborât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: 'Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie." Amin.

Deși nu sunt enumerate toate însușirile lui Dumnezeu aici, cele menționate ne arată că El este milostiv și încet la mânie, ceea ce ne oferă o înțelegere a îndelungii răbdări. Reflectând asupra îndelungii răbdări, observăm că aceasta este o virtute repetată de trei ori pentru a sublinia importanța sa.

Dumnezeu este încet la mânie, ceea ce înseamnă că nu se mânie repede. Acest lucru ridică întrebarea: oare cel care se mânie repede poate fi considerat răbdător? Evident, nu. Omul care se mânie repede nu exemplifică răbdarea.

Ne întoarcem la Dumnezeu din această lume plină de păcat, unde conceptul de răbdare este adesea neglijat. Oamenii nu sunt învățați să aibă îndelungă răbdare, deoarece aceasta este o caracteristică a Împărăției lui Dumnezeu.

Este o calitate pe care o posedă cetățenii Cerului, iar Domnul a venit să ne-o aducă și nouă, să ne învețe, astfel încât, trecând prin școala Sa, să ajungem și noi să avem îndelungă răbdare.

Să ne oprim și să reflectăm asupra acestui aspect. Vom citi din Psalmul 145 pentru a înțelege mai bine cum este Dumnezeu. Acesta este în concordanță cu ceea ce am citit în Exodul 34. Psalmul 145:7-9: "Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate, și să se laude dreptatea Ta. Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul este bun față de toți și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui." Amin.

Domnul este descris ca fiind milostiv, plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Dacă ne amintim de roada Duhului, care include nouă manifestări sau caracteristici, printre care se numără bunătatea și îndelunga răbdare, înțelegem că Dumnezeu este îndelung răbdător și dorește să ne aducă și pe noi la această statură.

Să ne îndreptăm privirea către Domnul Isus pentru a vedea dacă El a fost îndelung răbdător, căutând exemple în Cuvântul lui Dumnezeu. Să ne concentrăm atenția, așa cum ne îndeamnă Scriptura, asupra căpeteniei desăvârșirii credinței noastre. Privind la îndelunga Sa răbdare, ar trebui să ne dorim să fim ca El și apoi să urmăm învățătura care ne conduce spre aceasta.

Să citim din Evanghelia după Matei, capitolul 26. Înainte de a citi, să ne gândim la ce înseamnă să rabzi, să fii răbdător. Vom observa că în viața de zi cu zi există multe situații care ne testează răbdarea.

Există provocări minore, unde oamenii își pierd răbdarea, dar și provocări majore care ne testează în aceeași măsură. Un exemplu mai minor, prin care probabil am trecut cu toții, ne poate ajuta să înțelegem această noțiune. În viața de zi cu zi, ne confruntăm adesea cu situații

care ne testează răbdarea.

De exemplu, atunci când suntem la volan și ne aflăm în spatele unei persoane care ezită să intre în intersecție, acest lucru ne poate provoca frustrare. Observăm că mulți șoferi reacționează imediat cu nerăbdare, claxonând persoana din față, mai ales dacă observă că este o femeie sau că provine din alt oraș. În astfel de momente, răbdarea noastră este pusă la încercare chiar și în aceste situații pe care le considerăm minore.

Există însă și provocări mai mari, unde răbdarea este și mai mult testată. Domnul Isus ne-a exemplificat răbdarea în situații de o importanță majoră. Este ușor de înțeles că El a avut răbdare cu oamenii în general, dar a demonstrat răbdare și atunci când propria Sa viață a fost pusă în pericol.

Să ne referim la pasajul din Matei 26, începând cu versetul 47, și să ne imaginăm cum ne-am comporta noi într-o situație similară. Cum am reacționa dacă am fi amenințați? Ar fi reacția noastră similară cu cea a Domnului Isus sau diferită? Suntem în școala Lui și trebuie să aspirăm să fim ca El, căci la aceasta am fost chemați.

Citim de la versetul 47: „Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare, cu săbii și cu ciomege trimiși de preoții cei mai de seamă și de bătrânii norodului." Imaginați-vă că ni s-ar întâmpla și nouă să fim confruntați cu o mulțime înarmată. „Vânzătorul le dăduse semnul acesta: Pe care-l voi săruta eu, acela este, să puneți mâna pe el!" Să ne gândim cum ne-am simți dacă am fi în locul Domnului Isus, trădați și amenințați cu pierderea vieții.

„Îndată, Iuda s-a apropiat de Isus, i-a spus, „Plecăciune, Învățătorule," și l-a sărutat. Isus i-a răspuns, „Prietene, ce ai venit să faci, fă!" "Să reflectăm la această întâmplare și să ne întrebăm dacă am putea avea aceeași reacție de calm și răbdare. Domnul Isus știa intențiile lui Iuda și totuși L-a întâmpinat cu calm.

"Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus, şi L-au prins. Şi unul din cei ce erau cu Isus, a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot, şi i-a tăiat urechea." Aceste evenimente ne arată cum răbdarea și calmul Domnului Isus au fost exemplare chiar și în fața unei trădări și a unei amenințări iminente la adresa vieții Sale.

"Atunci Isus i-a zis: Pune-ţi sabia la locul ei; căci toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri." Acest verset ne arată că Domnul Isus a avut îndelungă răbdare cu Petru chiar și în fața trădării lui Iuda și a celor care au venit să-L aresteze cu ciomege.

În versetul 53, Domnul Isus continuă: „Crezi că n-aş putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Aici, Domnul Isus evidențiază că, deși avea puterea de a cere protecție divină, a ales să nu o facă.

În 1 Petru, ni se oferă o perspectivă mai profundă asupra răbdării lui Hristos, care nu este o răbdare umană limitată, ci una divină. Scopul nostru ca urmași ai lui Hristos nu este să avem doar o răbdare mai bună decât cea a oamenilor din lume, ci să ajungem la nivelul răbdării Domnului Isus, ceea ce reprezintă desăvârșirea sau înălțimea staturii lui Hristos. Altfel, practica

noastră religioasă rămâne superficială și lipsită de adevărata lumină a credinței, așteptând doar mila lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor.

În 1 Petru capitolul 2, versetele de la 18 la 23, ni se spune: „Slugilor, fiți supuse stăpânilor voștri cu toată frica, nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit. Căci este un lucru plăcut dacă cineva pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare și suferă pe nedrept." Aici, apostolul Petru ne îndeamnă să suferim cu răbdare nedreptățile, chiar și atunci când facem ce este bine, pentru că acest lucru este plăcut lui Dumnezeu pentru că astfel creștem pentru a deveni ca El.

El ne amintește că Hristos a suferit pentru noi și ne-a lăsat un exemplu, „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era ocărât, nu răspundea cu ocări, și când era chinuit, nu amenința, ci se supunea Celui care judecă drept." Aceste versete ne îndeamnă să urmăm exemplul lui Hristos în răbdare și suferință nedreptă, ca parte a chemării noastre cerești.

Dacă suferim cu răbdare când facem ce este bine, acest lucru este plăcut lui Dumnezeu. A fi plăcut lui Dumnezeu nu înseamnă că El Își dorește să suferim, ci că apreciază roada Duhului care se produce în noi prin suferință. Nu este scopul lui Dumnezeu să fim palmuiți și bătuți, ci să trecem prin școala răbdării pentru a ajunge la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.

Viața aceasta este trecătoare și nu trebuie să o pierdem fără de folos. În momentele grele, suferința trebuie îndurată cu răbdare, pentru că în Împărăția lui Dumnezeu, toți cetățenii sunt îndelung răbdători și trăiesc în pace și odihnă. Domnul Isus ne-a chemat să suferim cu răbdare, așa cum și El a suferit pentru noi, lăsându-ne o pildă să călcăm pe urmele Lui. Suntem în școala Lui și trebuie să-L urmăm.

În 1 Ioan 2 ni se spune că cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască așa cum a trăit Domnul Isus. Când era batjocorit, El nu răspundea cu batjocuri și când era chinuit, nu amenința, ci se supunea dreptului Judecător. Domnul Isus a avut o îndelungă răbdare supremă, iar la aceasta suntem chemați și noi.

Să ne întoarcem acum la învățăturile Domnului Isus pentru a vedea dacă ne învață să răbdăm. În Matei 10:16-22 ni se spune: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii. Păziți-vă de oameni, căci vă vor da în judecata soboarelor și vă vor bate în sinagogile lor."

Ne oprim puțin aici. Domnul Isus a fost ca un miel dus la măcelărie. Nouă ne spune că ne trimite ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Nu ne trimite cu alt statut. Statutul oii este să fie mâncată de lup, nu să mănânce ea lupul. Să fim foarte atenți. „Fiți dar înțelepți ca șerpi și fără răutate ca porumbeii." Ne vor da în judecata soboarelor, ne vor bate în sinagogile lor, nu e invers. Noi nu vom da în judecată și nu vom bate. Ei vor face lucrul acesta.

„Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor. Dar când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați gândindu-vă cum sau ce veți spune. Că ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela. Căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi." Amin.

Când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați. Domnul Isus a fost dat în mâna lor? A fost. S-a îngrijorat Domnul Isus? Nu. Cine s-a îngrijorat? Cine a scos sabia? Oamenii mânioși. Cu puțin timp înainte ucenicii s-au mâniat pe cei doi frați care au cerut să fie unul la dreapta și unul la stânga.

„Fratele va da la moarte pe fratele său și tatăl pe copilul lui, copiii se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omorî. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit." Amin. Nu ne arată niciun fel de opoziție aici, niciun fel de împotrivire, este o învățătură care ne cheamă la neîmpotrivire.

Noi vom fi cei care vom plăti prețul chemării cerești din pricina Domnului Isus. „Veți fi duși", așa scrie aici, „veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit." Până când trebuie să răbdăm? „Cine va răbda până la sfârșit." Dacă nu răbdăm până la sfârșit, înseamnă să rămânem în răbdare și să ne împotrivim.

Domnul ne dă un îndemn aici, la versetul 23: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului." Această afirmație ne îndeamnă să ne gândim dacă, atunci când suntem prigoniți, ar trebui să ne răzvrătim, să facem grevă sau să protestăm. Însă, în loc să ne îndemne la astfel de acțiuni, Scriptura ne spune: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta." Așadar, Domnul Isus ne permite să evităm persecuția prin fugă, nu prin protest.

Mai departe, la versete 24 și 25, ni se reamintește că „Ucenicul nu este mai presus de Învățătorul său, nici robul mai presus de Domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca Învățătorul lui și robului să fie ca domnul său." Aceste cuvinte ne îndeamnă să ne asumăm poziția de ucenici și să urmăm exemplul Domnului Isus, chiar și în fața persecuției, pentru a ajunge asemenea Lui.

În Luca, capitolul 21, ni se vorbește despre importanța răbdării, subliniind că cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit, așa cum este scris în versetul 19: „Prin răbdarea voastră vă veți câștiga sufletele voastre."

Începând cu versetul 12, ni se prezintă o serie de încercări prin care credincioșii vor trece, inclusiv prigoana și aducerea în fața autorităților. Acestea sunt momente care vor servi drept mărturie și, prin urmare, ni se recomandă să nu ne îngrijorăm dinainte cu privire la cum să răspundem, deoarece ni se va da înțelepciunea necesară pentru a face față opoziției.

În concluzie, mesajul este clar: în loc să ne revoltăm sau să protestăm, suntem chemați să răbdăm și să ne păstrăm credința, urmând exemplul Domnului Isus și încredințându-ne în paza și înțelepciunea pe care Dumnezeu ni le va oferi în momentele de încercare.

Versetul 19 mă interesează în mod deosebit: „Prin răbdarea voastră vă veți câștiga sufletele." Dacă nu răbdăm, nu ne câștigăm sufletele. Adesea auzim expresia „n-am putut să rabd". „A fost prea tare pentru mine, n-am putut să rabd." Sau „Am răbdat, am răbdat și la un moment dat n-am mai putut să rabd." În aceste situații, conform Scripturii, nu ne câștigăm sufletul. Aceasta este învățătura Domnului Isus.

De ce este necesară îndelunga răbdare? Să ne întoarcem la Coloseni, unde găsim un îndemn pentru noi toți. Îndelunga răbdare este o caracteristică a lui Dumnezeu, o trăsătură a Domnului Isus, și a tuturor locuitorilor Împărăției, pe care și noi trebuie să o adoptăm. Este o trăsătură de caracter esențială pentru a ne câștiga sufletele. Să câștigi înseamnă să nu pierzi.

La Coloseni, capitolul 3, suntem îndemnați să învățăm lecții valoroase pentru a-L cunoaște pe Domnul Isus și a ajunge la înălțimea statului Său. În versetul 10, se vorbește despre dezbrăcarea de omul cei vechi și îmbrăcarea cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință după chipul Celui ce l-a făcut.

Versetul 12 ne oferă următorul îndemn: „Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.” Trebuie să ne îmbrăcăm cu îndelungă răbdare, să ne îngăduim unii pe alții și, dacă avem pricină să ne plângem unul de altul, să ne iertăm unii pe alții. „Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.” Amin.

Fără îndelungă răbdare, nu ne putem îngădui unii pe alții, ne plângem și nu ne putem ierta. Deci, suntem îndemnați să ne îmbrăcăm cu îndelungă răbdare, iar alături de aceasta, să cultivăm și alte virtuți precum bunătatea, blândețea, dragostea și pacea, care sunt parte din roada Duhului.

În Efeseni, capitolul 4, găsim un alt îndemn legat de îndelunga răbdare. Pavel îndeamnă biserica din Efes, așa cum a făcut-o și pentru biserica din Colose, să adopte această virtute, conform versetelor 1, 2 și 3. „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemniţat pentru Domnul, să vă purtaţi într-un chip vrednic de chemarea, pe care aţi primit-o, cu toată smerenia şi blândeţea, cu îndelungă răbdare; îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste, şi căutaţi să păstraţi unirea Duhului, prin legătura păcii.” Amin.

Dacă privim cu atenție, vedem că suntem îndemnați să ne comportăm într-un mod vrednic de chemarea pe care am primit-o, cu smerenie, blândețe și îndelungă răbdare. Această atitudine nu este doar opțională, ci este esențială și necesară, fiind roada Duhului.

Acum să ne îndreptăm atenția către epistola lui Iacov, capitolul 1, unde apostolul Iacov explică de ce este importantă răbdarea. În versetele 2, 3 și 4 din capitolul 1 ni se spune: „Fraților mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări.” Acest sfat ne aduce aminte de testele din școală, care nu ne plăceau, adesea pentru că nu eram pregătiți. În schimb, în școala lui Hristos, suntem îndemnați să fim pregătiți.

Apostolul Iacov ne îndeamnă să privim încercările ca pe o ocazie de bucurie, deoarece acestea sunt teste ale uceniciei noastre, prin care Dumnezeu ne testează ceea ce am învățat pentru a ne ajuta să creștem. El continuă: „Știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.” Încercările, care în alte contexte pot fi numite necazuri, sunt parte din procesul prin care intrăm în Împărăția lui Dumnezeu.

În Matei 10 și Luca 21, ni se spune că vom fi ca niște oi în mijlocul lupilor, că vom fi prigoniți și că vom întâmpina necazuri. Aceste necazuri sunt cele care ne dezvoltă îndelunga răbdare.”Dar

răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.” Amin. Aceasta este școala lui Hristos în care trebuie obligatoriu să fim înscriși și să trecem prin felurite încercări, pentru că aceste încercări produc răbdare.

Răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fim desăvârșiți, sau, aș putea spune, îndelung răbdători. În felul acesta, să nu ducem lipsă de nimic sau, am putea să ne gândim, să fim ca Domnul Isus, desăvârșiți, cum a fost El. Domnul Isus a fost făcut desăvârșit prin suferință, așa cum ne scrie Cuvântul lui Dumnezeu în Evrei capitolul 2 și 5. Și noi trebuie să trecem prin aceeași școală; am citit din 1 Petru, capitolul 2, că la aceasta am fost chemați și noi, să călcăm pe urmele Lui.

Apostolul Pavel ne mai spune în Romani, capitolul 5, despre răbdare și cât de importantă este aceasta. Sunt multe texte și învățături despre răbdare, despre îndelungă răbdare; este esențial să le asimilăm și să le cunoaștem. Fiecare trebuie să cunoască aceste lucruri, pentru că trebuie să lucrăm cu ele și să fim întăriți. Când vin necazurile, să știm de ce sunt necazurile, pentru că trebuie să ajungem sănătoși în răbdare și să biruim până la sfârșit.

În capitolul 5 din Romani, voi citi de la versetul 1; mulți citesc doar versetul 1 și 2 și nu se uită mai departe, dar aceste versete sunt legate între ele. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.” Unii se opresc aici și se bucură că suntem socotiți neprihăniți și avem pace. „Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem, și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” Putem să citim, parafrazând puțin, că Lui Îi datorăm faptul că prin credință am intrat în școală, în această stare de har, pentru a ajunge la îndelunga răbdare, care este roada Duhului.

Duhul lucrează cu noi care trăim după îndemnurile Duhului, iar umblarea după lucrurile Duhului care printre altele este și îndelungă răbdare este viață și pace, sau odihnă. Și apoi ne spune, „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare.”

Apostolul Pavel ne învață că necazurile pe care le întâmpinăm sunt de fapt încercări prin care trebuie să trecem, spunând că „răbdarea aduce biruință în încercare”. Deși ar fi putut folosi cuvântul „necaz”, el a ales să vorbească despre „încercare”, arătând că suntem testați prin dificultățile pe care le întâmpinăm. Biruința obținută prin răbdare ne aduce nădejde, iar această nădejde „nu înșeală”, pentru că este rezultatul școlii răbdării prin care trecem.

Apoi ne scrie „pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat”. Această turnare nu este un act mecanic, ci unul activ, în care Duhul Sfânt lucrează în noi, ne îndeamnă și ne conduce prin încercări. Când avem îndelungă răbdare cu cineva, demonstrăm că îl iubim, așa cum Domnul Isus a făcut pe cruce. El a avut îndelungă răbdare cu cei care L-au răstignit și L-au batjocorit, rugându-se pentru iertarea lor: „Tatăl, iartă-i, căci nu știu ce fac.” Acest exemplu de iubire și răbdare este cel la care suntem și noi chemați să aspirăm.

Trebuie să ne aprofundăm cunoștințele în școala lui Hristos, nu doar să tindem spre note de trecere, ci să tindem spre excelență. În 2 Petru, capitolul 1, versetul 5, suntem îndemnați „daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta, cu fapta, cunoștința, cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni.” Aceasta pentru a crește în asemănarea cu Domnul Isus și pentru a ne împlini chemarea cerească .

Acum câțiva ani, când am citit acest text, mi-a plăcut foarte mult și mi-am imaginat că este vorba despre o școală spirituală cu șapte clase. În această școală, clasa întâi este reprezentată de credință. Clasa a doua este credința combinată cu faptele, iar clasa a treia este credința împreună cu faptele și cunoașterea. Asemenea unei școli obișnuite, unde învățăm mai întâi aritmetica și abecedarul, apoi revenim la aritmetică, limba română sau gramatică, și așa mai departe, în această școală spirituală trebuie să unim înfrânarea cu răbdarea.

Este un proces prin care trecem, iar în 2 Petru 1:8 ni se spune: „căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi” adică și răbdarea, „ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Isus Hristos”.

Trebuie să ajungem la cunoașterea deplină a Domnului Isus, nu doar să știm despre El, ci să-L cunoaștem în unire cu El, să fim una cu Domnul Isus așa cum este El. Să ne întrebăm: a fost evlavios Domnul Isus? A avut îndelungă răbdare? A fost înfrânat? A unit credința cu fapta? Răspunsul este afirmativ pentru toate aceste întrebări. Ajungem astfel la cunoașterea deplină, care înseamnă completă.

Viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Său, nu doar să știm despre Dumnezeu, ci să fim asemenea Lui.

Mai departe ni se spune „Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închişi, şi a uitat că a fost curăţit de vechile lui păcate.”

Adică cineva a intrat în școală, dar nu s-a dedicat învățăturii și practicii nefiind interesat să ajungă la îndelungă răbdare, nu lucrează în acest sens și, evident, este orb și a uitat că a fost curățat prin sângele Domnului Isus. Unii se mulțumesc doar cu curățirea de păcate prin sângele Domnului Isus și nu merg mai departe.

„De aceea, fraţilor, căutaţi cu atât mai mult să vă întăriţi chemarea şi alegerea voastră.” Suntem chemați la îndelungă răbdare, să avem roada Duhului, să fim asemenea Domnului Isus, să ne întărim chemarea și alegerea. Prin urmare, dacă urmăm această cale, „nu vom aluneca niciodată.” și „în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului nostru și Mântuitorului nostru Isus Hristos”.

Avem certitudinea mântuirii? Da, avem această certitudine. „În chipul acesta ni se va da din belșug intrare în Împărăția lui Dumnezeu” sau vom fi considerați vrednici. Cuvântul lui Dumnezeu spune că soția lui S-a pregătit și astfel „ni se dă din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului Isus”. Dacă nu vom face aceste lucruri, suntem orbi, umblăm cu ochii închiși și uităm că am fost curățați de păcatele noastre.

Ce se va întâmpla cu noi dacă suntem orbi și cu ochii închiși? În Apocalipsa, Domnul Isus se adresează celor orbi. În Apocalipsa capitolul 3, de la versetul 14, partea a doua, se spune: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: Ştiu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogăţit, şi nu duc lipsă de nimic, şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol." Amin.

Unii oameni se mândresc spunând, „sunt bogat spiritual, nu duc lipsă de nimic. Sunt cu Domnul. Sunt în har." Adică căldicel. Ce înseamnă suferința, prigonirea pentru cel căldicel? Cât de mulți sunt astăzi care nu înțeleg învățătura Domnului care duce la îndelungă răbdare? Ei spun: cum să nu te împotrivești când ți se face rău?

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curăţit prin foc, ca să te îmbogăţeşti; şi haine albe, ca să te îmbraci cu ele, şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale; şi doctorie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii, şi să vezi." Este grav să fii orb.

Încheiem cu învățăturile Domnului Isus despre cum să ajungem la îndelungă răbdare. Ne vom referi la Matei, capitolul 5, unde găsim câteva dintre învățăturile Domnului Isus. Le citim ca să înțelegem cum putem să ajungem la îndelungă răbdare, la odihna sufletului de fapt. „Veniți și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găzi odihnă pentru sufletele voastre" ne zice Domnul Isus. Să învățăm de la El îndelunga răbdare care ne aduce la odihnă, ne aduce la pace, ne dă pace. Sunt lucruri grele de acceptat, de primit, dar numai ele ne duc la îndelungă răbdare, respectiv la odihna sufletului.

Nu există altă materie, nu există alte învățături. Dacă le ocolim, dacă nu le acceptăm, nu vom ajunge la roada Duhului, la roada profesorului Nostru, care ne învață și ne călăuzește ca să ajungem la îndelungă răbdare. Citim de la versetul 38, „ați auzit că s-a zis: 'ochi pentru ochi și dinte pentru dinte'". Cred că sunteți de acord cu mine că aici nu există îndelungă răbdare. Mi-a făcut rău, îi fac rău. Nu trebuie să ai îndelungă răbdare. Îndelunga răbdare vine când mi-ai făcut rău și eu nu-ți fac. Acolo găsim îndelunga răbdare.

Și acum Domnul Isus ne învață cum putem să ajungem la îndelunga răbdare. „Dar Eu vă spun: să nu vă împotriviți celui ce vă face rău". Vecinul, doctorul, parlamentul, guvernul, străinul, fratele din adunare, soția, soțul, copii și așa mai departe. Să fim foarte atenți la învățătura Domnului. „Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău; și oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Oricui vrea să se judece cu tine și să îți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce îți cere dă-i, și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine". Ați auzit că s-a zis: să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău; dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc; ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci El face să răsară soarele Său și peste cei răi, și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți." Amin.

Domnul Isus nu ne dă voie să avem niciun pic de împotrivire. „Chiar dacă tatăl meu mă dă la moarte, chiar dacă mama, sora, soția sau copilul mă dă la moarte. Având în vedere că ei sunt din

familia mea care mi-au spus de atâtea ori că mă iubesc și mi-au și arătat acest lucru, mi-e foarte greu să suport trădarea lor și să nu mă împotrivesc. Familia mea este importantă pentru mine." Înțeleg că situația ar fi diferită parcă mai ușoară dacă ar fi vorba despre un vecin care nu are de ce să mă iubească.

Totuși, Domnul Isus ne-a învățat, așa cum am citit în Matei 10 și în Luca 21: „Veți fi dați la moarte chiar de cei din casa voastră." Și ce ne învață El? Ne învață să nu ne împotrivim. Ne spune să nu ne gândim nici măcar ce vom spune, pentru că Duhul Sfânt ne va inspira în acel moment.

Poate că aceasta este o lecție dificilă. Cu toate acestea, Domnul Isus nu ne va da o încercare sau o dificultate mai mare decât putem suporta. Aceasta este promisiunea Lui, și trebuie să o păstrăm în inimile noastre. El știe când este momentul potrivit, când suntem pregătiți, și atunci ne va trimite încercarea.

Nu o va face înainte de a fi pregătiți. La fel cum nu îi dai unui copil de clasa întâi un examen de clasa a patra, sau nu îi ceri să care un sac de ciment, pentru că nu va putea. Dacă noi, oamenii, nu facem astfel de lucruri, cu atât mai puțin le va face Dumnezeu.

Există și alte învățături, cum ar fi „nu judecați, nu osândiți", și multe altele. Dacă le urmăm complet, adică sută la sută, ne vor conduce la îndelungă răbdare și la desăvârșire. Altfel, răbdarea noastră nu va fi ca răbdarea Domnului Isus. Nu este suficient să spunem „Am răbdat cât am putut." Trebuie să răbdăm până la capăt. Prin răbdarea noastră vom câștiga sufletele noastre, așa cum ni se spune.

Dacă ne confruntăm cu o încercare și cădem, asta nu înseamnă că Dumnezeu ne-a dat o încercare mai mare decât puterea noastră. Poate că nu am acționat cum trebuie, sau poate că nici măcar nu a fost o încercare trimisă de Dumnezeu.

Voi citi încă două versete din 1 Corinteni. Avem o promisiune de la Dumnezeu, și știm că Dumnezeu este credincios. Dacă El este credincios, asta înseamnă că Își respectă Cuvântul și nu îl încalcă. Versetul 13 din capitolul 10 din 1 Corinteni ne învață să avem în minte că suntem în școala lui Hristos. El ne crește prin Duhul Sfânt și nu ne dă o încercare sau o ispita, aici spune ispită, mai mare decât puterea omenească. Versetul 13: „Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda." Amin.

Niciodată nu va fi o încercare mai mare decât puterea noastră spirituală. Suntem în clasa întâi – încercarea sau testul este pentru clasa întâi. Dar noi putem să fim cu o inimă rea și necredincioasă și atunci nu e de vină Dumnezeu. Să reținem, în școala Lui Hristos suntem protejați de Dumnezeu, nu vin încercări mai mari decât puterea noastră și promisiunea Domnului Isus care a fost făcută în Ioan, capitolul 10:28, este, „Eu le dau viaţa veşnică, în veac nu vor pieri, şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea." Doar o inimă rea și necredincioasă ne poate despărți de Dumnezeu.

Trebuie să parcurgem însă această școală a răbdării, pe care o începem. Și trebuie să ajungem la absolvirea ei și la desăvârșirea noastră. Mai citim din 1 Petru, capitolul 5, citesc de la versetul 7 până la 11. „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi." Toate! El se îngrijește de noi. E o promisiune? Ce ne poate face omul? Când Dumnezeu e cu noi, ne poate face ceva? Da, omul ne nimicește trupul acesta dar numai când avem puterea necesară.

Să ne aducem aminte de Petru și Ioan că s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru numele lui Hristos. Batjocorit a însemnat bătaie și ei s-au bucurat. Unii nu au puterea asta, dacă nu o au este pentru că sunt încă mici în școala lui Hristos, vor crește până vor avea și ei puterea necesară. „Fiţi treji, şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită. Împotriviţi-vă lui tari în credinţă, ştiind că şi fraţii voştri în lume trec prin aceleaşi suferinţe ca voi."

Deci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva întunericului și așa mai departe. Este un război. „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veşnică, după ce veţi suferi puţină vreme, vă va desăvârşi, vă va întări, vă va da putere şi vă va face neclintiţi. A Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor!" Amin.

Dumnezeu are un scop în tot ceea ce face, inclusiv în suferințele noastre. Acestea sunt temporare și au ca finalitate întărirea și desăvârșirea noastră. În Evrei 12, găsim alte referiri la această școală a răbdării.

Astăzi am învățat despre îndelungă răbdare, care poate fi considerată o materie de studiu, pentru a ne facilita înțelegerea necesității ei. Așadar trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu și să observăm cum a manifestat Domnul Isus îndelunga răbdare, precum și cum au trăit ucenicii și apostolul Pavel această virtute. Ne amintim cuvintele lui Pavel: „Când suntem ocărâți, binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm." Suntem chemați să urmăm acest exemplu.

Domnul să vă ajute să puneți la inimă această materie frumoasă, îndelunga răbdare, care aduce odihnă sufletului, aduce pace și cei ce au trecut prin școala ei, și care au suferit și au acceptat să rabde, știu cu certitudine că odihna a fost în sufletul lor.

Suntem chemați cu toții să învățăm, să practicăm și să ajungem ca Domnul Isus. Amin.

Sursa: *Îndelunga răbdare* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/indelunga-rabdare